

Huiskamertoneel in Bingelrade

Van onze correspondent
JO REIJNDERS

BINGELRADE - De toneelgroep LVB-Bingelrade heeft afgelopen weekeinde haar bestaansrecht weer bewezen met twee voorstellingen van 'Doog toch neet zo gek'. De inrichting van de zaal in Ontmoetingscentrum Bingelrade en de rode draad in de komedie brengen de toeschouwer in een soort gemoedelijke huiskamer. Herkenbare situaties rondom de alleenstaande opa, die maar niet naar een bejaardenhuis wil.

Opa Vonk, gespeeld door Henri Clement, is na de dood van zijn vrouw in zijn eigen woning achtergebleven. De kribbige Vonk is eenzaam en de huishouding is een puinhoop. De drie kinderen willen daar iets aan doen en praten tijdens een familievergadering over een bejaardenhuis en zelfs een huishoudster, maar de meningen lopen uiteen. Vooral schoondochter Lidia (Marianne Daemen) is van mening dat opa het huis uit moet. Dan komt de woning vrij en kan ook het geld worden verdeeld, dat opa ergens in huis heeft opgeborgen. Lidia's man Hans (Math Goffin) heeft maar te accepteren wat vrouwlief in de discussie inbrengt. Opa's enige dochter Gerda (Mirjam Cremers) heeft als gescheiden moeder wat meer respect voor haar vader. En ook volgens

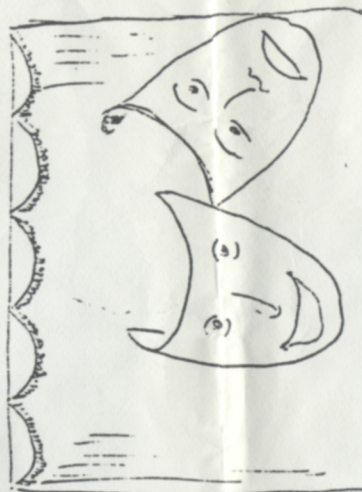
de jongste zoon Loew (Henk Kuijpers) is voor opa alleen het allerbeste goed genoeg.

Het compromis luidt: een huishoudster. Op de advertentie in de krant reageren meer dan twintig dames, maar opa wimpelt ze allemaal af. Hij zet zijn zinnen op een leuke jongedame, maar uiteindelijk komt het baantje door een misverstand terecht bij de resolute huishoudster Irma Souren (Ria Rohs).

In het eerste bedrijf weten de spelers op voortreffelijke wijze de situatie uiteen te zetten. Rustig spel, alsof het de zoveelste voorstelling betreft. Ook in het

derde bedrijf, waarin uiteraard alles op een happy end uitdraait, worden de komische situaties goed uitgespeeld. Het tweede bedrijf is echter te langdradig. Veel scènes waarin op het toneel niets gebeurt en waarin regisseur Zef Gooijen rustig had kunnen schrappen.

De karakters van de spelers komen vooral in de familie Vonk goed tot hun recht. Ook opa Vonk doet het prima, maar beweegt zich als zeventig-plusser toch wat al te kwiek over het toneel. Henny Von den Hoff, Jolanda Willems, Maria Bours en Marjo Kevers zetten in de bijrollen leuke typetjes op het toneel. Het grootste pluspunt van het Bingelraadse toneel is wel dat de toeschouwer meent in de eigen huiskamer te vertoeven.

De TONEELGROEP L.V.B. BINGELRADE

presenteert

(in dialect)

"DOOG TOCH NEET ZO GEK"

een komedie in 3 bedrijven door

Ulla Kling en Eric Bok

Regie: J. Gooijen

Op Zaterdag 20 maart en zondag 21 maart '93

Aanvang: 20.00 uur.

in het ONTMOETINGS-CENTRUM BINGELRADE.

Mijnstreek oost ☎ 045-737803

recensies

Familieproblemen in Bingelrade

Opa Vonk, een weduwnaar, woont alleen in een oude grote woning. Zijn drie kinderen vinden dit maar niks en zoeken naar een oplossing. Omdat geen van hen, om uiteenlopende en niet al te sterke motieven, opa in huis wil nemen, gaan al gauw de gedachten uit naar een bejaardenhuis of een wat oudere huishoudster. De gesprekken daarover tussen de kinderen, al of niet in het bijzijn van opa die eigenlijk van niets wil weten, verlopen niet altijd in de beste sfeer. Vooral wegens de niet geringe verbale inbreng van opa's enige schoondochter, een haai-baai eerste klas. Dit uit het leven gegrepen verhaal, onder de titel *Doog toch neet zo gek*, werd afgelopen weekend in het Ontmoetingscentrum in Bingelrade met succes in scène gebracht door de toneelgroep van de Limburgse Vrouwenbeweging. In de zaal steeg de stemming met de minuut. Tot halverwege het te langdradige en minder sensationele tweede bedrijf. Hierin zakte de spanning een behoorlijk aantal minuten (tot aan de pauze) weg. Daarna was het meteen weer raak en raakte het publiek andermaal in de ban van opa en zijn secondanten. Door zijn toneelta-

lent kon de jonge Henri Clement de toeschouwer toch overtuigen van zijn rol als opa. De kribbige, maar vooral grappige manier waarop hij aan deze rol gestalte gaf, werkte vrijwel constant op de lachspieren. Twee van zijn kinderen werden realistisch uitgebeeld door Mirjam Cremers en Henk Kuijpers. Het optreden van de vrouw van opa's derde kind deed telkens de vlam in de pan slaan. Vooral vanwege haar niet al te zuivere bedoelingen. Marianne Daemen gaf aan deze rolfiguur een uiterst in de smaak vallende creatie. Haar toneelechtgenoot Math Goffin liet als pantoffelheld mooi ingehouden spel zien. De inmiddels aangenomen huishoudster, met wie opa na heel wat trammelant uiteindelijk in het huwelijksbootje stapte, werd overtuigd neergezet door Ria Rohs. Van de overige rollen vond ik die van zwerfster en dochter van de huishoudster niet functioneel. Ook het optreden van een veearts in plaats van een gewone arts in relatie tot de vermeende ziekte van opa, deed kluchtig aan. Daarmee werd aan het realistisch karakter van de voorstelling enige afbreuk gedaan. De vermakelijke en gezellige toneelproductie stond als vanouds onder leiding van de onvermoeibare regisseur Zef Gooijen.

Jan Nelis